

Valamikor réges-régen, amikor még a gémeskút vizéből lehetett inni, akkoriban nekem is szép barna hajam volt, mint nektek, amikor még a falu végén az akasztóhegy nem volt olyan meredek, na, akkoriban történt velem meg ez a furcsa eset. A szegény ember mindig vigyázott a jószágra, mert kevés volt neki és nehezen nevelte fel. Édesanyám tyúkjait egy kackiás kokré (kakas) őrizte és kergette naphosszat az udvaron, persze néha engem is megkergetett. Amikor megkérdeztem Édesanyámat, miért kergeti a tyúkokat, csak annyit felelt, játszanak, mert szerettek kergetőzni, persze én megértettem, mert mi is nagyon szerettünk fogócskázni. Egyszer a kakas belelépett egy ledecia szűrőbe, onnan kezdve csak sántikált az udvaron. Édesanyám hamuba mártotta a kakas lábát, amitől meggyógyult neki. Én hogy okosodjak sok nehéz kérdést tettem fel szüleimnek. Ha kimerítő választ kaptam aznap nem volt több kérdésem, de olyan sose volt. Édesapám gyakran mondta is milyen kimerítő vagyok. Ezt ma-már a felségem mondogatja elég gyakran. Ha kérdeztem apámtól valamit mindig azt mondta; menj anyádhoz erre csak ő tudja a választ. Mentem is rögvést és tettem fel bölcs kérdéseimet.

- Mit csinál a kakas a tyúk hátán?

- Utazik.

- Miért?

- Mert belelépett a szűrőbe és most fáj a lába.

- Nézze Édesanyám, most meg a másik tyúk viszi a hátán a sánta kakasunkat. - Miért?

- Mert a másik elfáradt.

Nem értettem, hogy miért viteti magát a tyúkokkal még azután is miután meggyógyult lába, de Édesanyám azt mondta; játszanak.

Egyik nap, amikor éppen én vigyáztam a baromfira, látom ám, hogy a kokré a csalánba megy befelé, hát nekem se kellett több, fogtam egy azsagot (botot) és odacsaptam a gerdőjára (hátára), közben magyaráztam bölcsen neki, most gyógyult meg a lábad te buta, más se hiányzik, mint most meg a csalán megcsípje, oszt megint a tyúkokkal cipelteted majd magad, mint a múltkor. De hiába vigyáztam rá naphosszat, a mi kokrénk (kakasunk) lába mindig fáj, mert állandóan a tyúkok hátán ült. Hanem egyik nap látom ám, hogy Édesanyám ollóval levágja a szárnya hegyét a tyúkoknak meg a kokrénak azonnal elindítottam bölcs kérdéseimet

- Miért?

- Hogy ne repüljenek el.

- Látod a gólyát az égen? - A mi tyúkjaink is elrepülnének, elvinnék a tojásokat is.

Mivel szerettem a sülttojást, aligha kellett ezt tovább ragozni. Sokat tojtak a tyúkok. Láttam, ahogy Édesanyám a kötőjébe gyűjtve viszi be a kamrába a tojásokat, ezért ezt én is kipróbáltam, merthogy már nagy fiú vagyok, bár néha egyet-egyet elejtettem, mert kigurult az atlétám elejéről, de gondosan elrejtettem, a bizonyítékot ebben cinkosom volt a Plútó kutya.

Egyszer a szomszéd kutyája, ami mindig átjárt hozzánk a mi kutyánkkal játszani, elvitte az egyik tyúkot. Hallottam, hogy Édesapám azt mondja Édesanyámnak, hogy a szomszéd elintézte a kutyát. Attól kezdve nem láttam a szomszéd kutyust, meg is kérdeztem seftiben Édesanyámat, hogy -

- Hova lett?

- Tudod fiam ellopta a tyúkot és szégyenében világgá ment.

- És a tyúk?

- Azt is magával vitte.

- Ketten mentek világgá? – Bizony - mondta Édesanyán.

Szép lassan elfogytak a tyúkok, csak egy állandóan csukló tyúk maradt, amire azt mondta Édesanyám, hogy kotlik. Édesanyám mondta Édesapámnak adjon neki vizet, attól elmúlik a csuklása, ez igaz lehet, mert amikor én csuklottam és ittam egy pohár vizet nekem is elmúlt. Viszont Édesapám nem megittatta, hanem leöntötte egy veder hidegvízzel, amin én jót nevettem, meg is magyaráztam Édesapámnak, hogy nem leönteni, hanem megittatni kellett volna. Furcsa módon a hidegzuhanytól meggyógyult, már nem csuklott tovább ezért aztán vasárnap ő lett az ebédünk díszvendége. A következő vasárnap a sánta kakas következett, pedig akkor már nem is sántított.

A tyúkól alatt a Plútó kutya ásott magának egy hatalmas gödröt, ahova bevackolta magát, télen a hideg ellen védekezett így, nyáron meg a meleg ellen, mivel hatalmas meleg bundája volt, amit nehezen viselt el a 40 fokos melegben. Három hét telt el azóta, hogy a kotlót is levágtuk, reggel szokásos őrjáratomat végeztem az udvaron, velem szembe jött a Plútó és látom ám, hogy mögötte csipogva lépdel három kiscsibe.

- Honnan kerültek ezek ide?

Kérdeztem bölcsen Édesanyámtól.

- Talán a szomszédból – mondta. - Szólj Ica néninek, számolja meg a csibéit

Átrohantam kétségbe esetten, Ica néni majd szívbajt kapott, nem tudta mi lehet a baj, megszámlolta az övé mind meg van. Kiderült, hogy a Plútó a tyúkól alá begurult tojásokat kiköltötte a nyári nagy melegben. Csudájára jártak a szomszédok, nem akartak hinni a szemüknek. Vasárnap a miséről jöttek a kontyosrádiók (vénasszonyok), leültek a padra, mert minden ház előtt volt egy pad, onnan terjedt a pletyka és megbeszélték a történeteket, egyesek már azt is tudni vélték, hogy nem csak hogy kiköltötte a tojásokat a kutya, de egyenesen ő is tojta azokat. Ha a Plútó lefeküdt a lugas alá a csibéi is mellé kuporodtak. A kutya, ha enni kapott, akkor a csibék is kaptak darát egy másik tányérba. Gyakran átmentek a kutya tányérjából enni, aki erre morgott egy kicsit, de látva az elpusztított ételmennyiséget hagyta a csibéket enni.

Különleges kutya volt. Amikor Édesapám reggel elindult a gyárba, a Plútó kutya minden reggel elkísérte a sarokig, és onnan nézte, amíg a következő saroknál be nem fordul, majd haza cammogott a csibéihez. Két órákor, amikor fűjt a gyár jelzőkürtje, Plútó felugrott és elindult az utca sarkáig, ott leült és kémlelte a jövő embereket, és amikor megpillantotta Édesapámat, hatalmasakat ugorva fegyelmezetten, amíg odaér, majd Édesapám, üdvözölte és együtt jöttek haza. Egy alkalommal azonban minden megváltozott. A Plútó kutya meghallotta a gyár jelét és elindult a sarok felé. Jöttek az emberek, de Édesapám nem volt köztük. Az emberek, akik jöttek, megsimogatták a Plútó buksiját és mondták neki, menj haza kiskutyám, de az nem tárgított, csak várt. A szomszéd néni, aki jól ismerte a kutyát, ő jött utolsónak az úton, könnyes szemmel megölelte Plútót és mondta neki, hogy nem jön többet a gazdi. Gyere, Plútó menjünk haza. A kutya érezte az asszony hangjában a fájdalmat, megértette mit akar közölni, még visszanezett egyszer az útra, majd még egyszer és együtt hazajöttek. Pár nap múlva a Plútó a tornácon kilehelte a lelkét. A száz éves nagy diófa tövébe temettük el, szeretett ott heverészni, a gazdája lábánál, aki ott olvasta el mindig az újságot az öreg karos ládán. A diófa még mindig megvan, rápillantottam és eszem bejutott ez a régi történet.